

KALAJOEN ROVASTIKUNTA

KOHOTA KATSEESI - Lääninrovastin paastokirje 2014

Rakas sisar/veli Kristuksessa

Luin hiljattain amerikkalaisen teologin *Stanley Hauerwasin* saarnan, jonka pohjana oli Vanhan testamentin kertomus Mooseksesta ja pronssikäärmeestä (4.Moos. 21:4-9). Pitkän autiomaavaelluksensa aikana Israelin kansa oli jälleen kerran aloittanut kapinan Jumalaa ja Moosesta vastaan. *Miksi te toitte meidät pois Egyptistä tänne autiomaahan kuolemaan? Täällä ei ole leipää eikä vettä. Aina vain tätä samaa kurjaa ruokaa!* Jumala lähetti silloin kansan keskuuteen myrkkykäärmeitä, joiden puremiin kuoli paljon ihmisiä. Hädissään kansa tunnusti syntinsä ja pyysi, että Herra ottaisi vitsauksen pois. Jumala käskikin Moosesta valmistamaan pronssista käärmeen, joka piti kiinnittää tangon päähän. Jos käärme purisi, onnettoman uhrin tarvitsi vain katsoa pronssikäärmeeseen, jolloin myrky ei vaikuttaisi.

Miksi Jumalan piti menetellä näin monimutkaisella tavalla, kysyy Hauerwas. Eikö olisi ollut paljon yksinkertaisempaa vain hävittää käärmeet? Vaikka Jumalan toimintaa ei sovi kyseenalaistaa, saa kai silti ihmetellä. Jumalan toiminta jää usein meiltä salaisuudeksi, mutta olisiko kyse myös siitä, että kuolemaa on uskallettava katsoa silmiin? Me elämme keskellä sitä todellisuutta, josta virressäkin pyydetään varjelusta:

*Armotyösi näillä mailla, Herra, aina säilytä,
ettei synty myrkyn lailla
koko kansaa näännytä. (VK 174)*

Tätä myrkyä ja kuolemaa täytyy kuitenkin uskaltaa katsoa silmästä silmään. Paastonaika rohkaisee katsomaan sitä pahuutta, joka löytyy jokaisen sisimmästä. Myrkyä, joka kuolettaa meidät itsestämme, pilaa suhteemme lähimmäisiin ja eristää meidät Jumalan hyvydestä. Pahuus on tunnettava, jotta sen voi voittaa.

Ei ole mikään sattuma, että Mooseksen pronssisauvassa on nähty yhteys toisenlaiseen merkkiin, johon saamme kohottaa katseemme: sauvaan, joka pelastaa kuolemasta. Paastonaika kuljettaa kohti pitkäperjantaita ja pääsiäistä, jotka kuuluvat erottamattomasti yhteen. Ensin paasto vie meidät pimeään, jolloin kirkossakin kaikki muistuttaa meitä kuolemasta. Sammutetut kynttilät, mustiin puettu alttari ja vaienneet urut kohdistavat katseemme ristiin, jolla Kristus kuolee. Krusifiksi, ristiinnaulittu on kuoleman kuva, jota meidän on uskallettava katsoa. Ristin miehen kärsimys tuo eteemme kaiken sen kärsimyksen ja kuoleman, joka nousee sotatantereilta, kuvastuu pakolaisten kasvoista ja unohdettujen lasten ja vanhusten alaspainetusta katseesta. Se on tämän maailman kuva. Sen kaiken on Kristus kantanut. Sen kaiken kärsimyksen hän tuntee omassa ruumiissaan.

Mutta me emme olisi kristittyjä, ellei meillä olisi myös toisenlaista ristiä. Pääsiäisen risti on tyhjä, sillä hauta on tyhjä. Haudalle kulkevat naiset saivat kohottaa katseensa, jolloin he näkivät kirkkauden ja kuulivat linnun laulun. Nostamme katseemme ja näemme niin krusifiksissa kuin tyhjässäkin ristissä voitonmerkin.

*Kesälinnut taivaan alla iloisina lentävät.
Sulaneella sydämellä laulaa toukomettiset.
Aurinko on ristin päällä valkea ja punainen. (VK 105)*

Siunattua paastonaikaa ja pääsiäistä sinulle ja perheellesi!

LÄÄNINROVASTI